

Феликс Каниц описва и друг вид изкуство на измама, което циганите отлично владеят и прилагат при търговията с коне: „По-голямата част от конете, доведени за продажба.... бяха на 5 до 8 години, но имаше и много по-млади, както и такива, у които беше възбуден с всякакви изкуствени средства по-млад темперамент за пазарния ден... За пазара те (циганите – б.а.) обикновено много се кичат. Карминово червената жилетка, обшитата със злато и червеният шаловиден пояс се открояват добре от ослепително бялата риза, а тя от кафявия цвят на кожата и смолисто черната коса, развяваща се около често хубавия овал на лицето. Пъстрата чалма с палмова шарка и развяващи се краища увенчава кокетно и оживено движението изразителна глава, а святкащите очи търсят да издебнат лековерни купувачи” (Каниц 1995: 215).

„Номадското подразделение на решетарите не практикуват Голямата лъжа, нито крадат коне, нито пък обират домове с взлом....Мъжете са повече търговци на коне, отколкото решетари и въртят задушевна търговия с гребенарите (конекрадците), на които осигуряват фалшиви сертификати за коне, продавайки ги на своите християнски братовчеди от бранша на добра цена.

Аз самият успех веднъж да осуеят плановите на един от тези брокери, който се опитваше да пробута на един гребенар билет, дотолкова остарял, че бе станал безполезен за целите, за които бе издаден. „Куче Хорохайско!” изкоментира гребенарят, след като мюсюлманинът с тюрбан на главата гузно напусна шатъра ни.

Този, едноокият, от Хокано Баро, използва много от тези номади за жертви на своя „хитър трик” (Petulengro 1915-16: 44).

„В днешно време (1913 г. – б.а.) конекрадството е цяла наука в България. Това не е лесен занаят... Конекрадството съвсем не се смята за долна професия – напротив, тя е гордост за способните цигани и онези, които упражняват това умение, ни най-малко нямат чувство за загубено достойнство.

... Малко след началото на пътешествието ни те ми обясниха, че не се прехранват изцяло с традиционния си гребенарски занаят или с труда на полето. С нескрита гордост споделиха, че истинското им призвание е древната и доходоносна, макар и опасна, професия на конекрадството” (Макфий 2007: 79-80).

„Най-крадливото племе в България. Рядко явление между тях да има мъж, който да не е бил в затвора за конекрачество. Името им на български